

Mamă, lacrimă amară

Rolea Nicolae

Simt elanul cum se frânge
Ca un băț uscat de tisă
Și prin mine o lupoaică
Stă cu gura larg deschisă...
Are ochii plini de fiere,
Dinții ei rânjesc ciudat...
Și-ntr-un copârșeu de frasin
Eu mă văd întors în sat.

Mama plânge, se jelește,
Păru-și smulge neîncetat
Că se stinse felinarul
Fiului ei minunat.
Nu-i nimic, măicuță bună,
Viața-ntreagă e un vis,
Și mă-ntorc în primăvară
Chiar prin floarea de cais...

Să mă rupi din rămurele
Și ca ieri, măicuța mea,
Să pui floarea la ureche
Când te duci pe la cișmea.
Și când te vede vecina
Că porți doliu pe pământ,
Tu să-i spui, măicuță bună,
Că din cer un vis s-a frânt

Și că fumul lui albastru
A căzut pe casa ta
Cum căzu trăznetu-n vară
Jos, în nucul din vâlcea.
Nu mai zice alte vorbe,
Lasă totul cum a fost,
Nu aprinde amintirea
Într-o pierdere de rost.

Dar de întreabă fata popii
Când vine la casa ta,
Să nu verși o lacrimioară
Că se prinde, mama mea.
Ei să-i spui că-s tare bine,
Că-s voinic și năzdravan,
Dar m-a detașat destinul

Peste mări, peste ocean,

De sărutul ce mi-a dat,
Roag-o să nu-i pară rău...
Că pe veci îl port cu mine
Chiar pe fund de copârșeu.
Apoi, vorba ta mieroasă
Lin, întoarce-o spre vițea...
Dar nu scoate-o lăcrimioară
Că-mi faci rău, măicuța mea.

Sâmbătă, în geana zilei,
Când te duci la cruce-n sat
Pune paltonul de lână
Ce din bursă ți l-am luat
Când din ochii îți pică stele
Peste lutul brun-verzui
Spune-le că uzi sfioasă
Liliacul ...nimănui.

24.01.2016